

Verjaard

RENÉE HULSHOF

VERJAARD

the house of books

Copyright © 2014 Renée Hulshof
Een uitgave van The House of Books, Amsterdam

Omslagontwerp
Wil Immink Design

Omslagfoto
Thinkstock

Foto auteurs
Petra van Vliet, Powershoot

Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4387 8
ISBN 978 90 443 4388 5 (e-book)
NUR 305

www.thehouseofbooks.com
www.dutch-media.nl

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

22 april 1992

De politie vraagt uw aandacht voor het volgende: sinds donderdag 16 april jongstleden wordt de twintigjarige studente Tamara Vliegenthart uit Amsterdam vermist. Ze is die avond rond vijf uur voor het laatst gezien bij de supermarkt C1000 aan het Buikslotermeerplein in Amsterdam-Noord. Na het verlaten van het winkelcentrum liep ze over de parkeerplaats in de richting van de voetgangerstunnel onder de IJdoornlaan. Tamara woont in studentenflat De Goudmijn in Amsterdam-Noord.

Tamara Vliegenthart is 1.72 meter lang, heeft een slank postuur en licht golvend, kastanjebruin haar tot op de schouders. Ze droeg die dag een zwarte spijkerbroek, een rood-zwart geruite blouse en zogenaamde legerkistjes. Haar ogen waren opgemaakt met zwarte kohl en groene oogschaduw. Ze was in het bezit van een plastic tas van de C1000 en een zwarte canvas boodschappentas. Tamara droeg aan de vingers van beide handen opvallend grote zilveren ringen.

Voor een misdrijf wordt gevreesd. Heeft u Tamara na vijf uur 's middags 16 april jongstleden nog gezien, belt u dan de Amsterdamse politie op telefoonnummer 020-6116000. Uiteraard kunt u ook contact opnemen met de plaatselijke politie.

Einde van dit politiebericht.

1

In de koeling van de kaaswinkel ligt een breed assortiment kaasjes, de een nog lekkerder dan de ander. Colette kan het weten, want ze heeft ze allemaal al eens geproefd. Terwijl ze op haar beurt wacht, glijdt haar blik over de camembert rustique, de rouge van het huis, de Brugse Blomme, de Munster en de Engelse blauwaderkaas. In gedachten heeft ze het kaasplankje voor die avond al samengesteld. Langs de andere klanten schuifelt ze naar de vitrine met salades, olijven, verse pesto, tapenades in verschillende tinten rood en andere lekkernijen.

‘Kan ik u helpen?’ vraagt de jonge zaterdaghulp die altijd de indruk wekt geen idee te hebben van wat ze hier eigenlijk doet.

‘Een bakje peppadews, alsjeblieft,’ zegt Colette.

Het meisje staart schaapachtig in de vitrine totdat een collega haar aanstoot en naar de met roomkaas gevulde pepertjes wijst. Onhandig schept ze een bakje vol, waarbij een paar peppadews in de bak kalamata-olijven tuimelen. De eigenaresse

van de kaaswinkel kijkt geërgerd toe. Colette wisselt snel een blik van verstandhouding met haar.

‘Anders nog iets?’ vraagt het meisje nerveus.

‘Ja, graag nog een paar kaasjes. Een stukje Munster, wat brie de Meaux en dat geitenkaasje in dat groene papiertje.’

Colette legt nog wat vijgenbrood op de toonbank en gaat na of ze alles heeft voor het etentje van die avond.

‘Anders nog iets?’

‘Nee, dat was het.’

Even later staat Colette weer buiten in het bleke voorjaarszonnetje. Ze kijkt om zich heen en ziet dat een groot deel van het winkelpubliek al de lente in de bol heeft, hoewel het hooguit een graad of zestien is en er een kille, vlagerige wind staat. Wat is dat toch met die Nederlanders, denkt ze bij zichzelf. Het is nog maar net april of ze verklaren collectief dat de lente is begonnen. Hoe koud het dan nog mag zijn, ze trekken massaal hun capribroek aan en verwisselen hun dikke winterjas voor spijkerjasjes en dunne windjekkers in felle kleuren. Colette doet daar absoluut niet aan mee. Haar vader heeft zijn Zuid-Franse genen aan haar doorgegeven en pas als het ruim boven de twintig graden is, vindt ze het warm genoeg voor iets luchtigs. Ze heeft vandaag dan ook haar warme, dieppaarse jopper aangetrokken en een sjaal omgeslagen. Rillend kijkt Colette toe hoe een vrouw zonder jas op een bakfiets over de brug komt zeilen. Ze zet haar kraag op en loopt langs de brede gracht naar de slijter.

Haar beste vriendin Fiona komt vanavond eten en daar moet natuurlijk bij gedronken worden. Fiona neemt haar nieuwste vlam mee: Tjeerd. Een maand geleden heeft ze hem in de sportschool opgedoken. Hij doet iets in de reclame, ziet er, aan de foto's op Facebook te zien, appetijtelijk uit en is volgens Fiona ook nog

eens attent en belangstellend. Zoals altijd is ze hoteldebotel van haar nieuwe geliefde en wil ze graag dat Colette hem keurt. Als beste vriendin kan ze dat natuurlijk niet weigeren. Doorgaans duurt het een maand of drie voordat bij Fiona de gebreken van haar nieuwe lover de overhand krijgen op zijn kwaliteiten en daarna nog circa een maand voordat ze hem heeft gedumpt en met een nieuwe op de proppen komt. In al haar grilligheid is Fiona eigenlijk ontzettend voorspelbaar, maar saai is het nooit.

Na aanschaf van een fles rode port voor bij de kaasjes en een fles Talisker, Alex' favoriete whisky, slentert Colette langs de gracht en door de smalle straatjes van het oude centrum terug naar huis. Bij het rek met folders van het theater annex filmhuis blijft ze even staan. Ze is benieuwd wat er de komende maand te zien is. Donderdagavond draait er een Vlaamse film waarover ze veel goede verhalen heeft gehoord. Alex en zij zijn al tijden van plan een keer naar een voorstelling of een film te gaan, maar op de een of andere manier komt het er niet van. Deze week waarschijnlijk ook niet, want dinsdag moet ze voor haar werk naar Schotland. Idioot eigenlijk dat ze op een steenworp afstand van een theater annex filmhuis woont, wat ze bij de koop van hun huis een groot pluspunt vond, maar er nooit heen gaat. In Amsterdam woonde ze zo ongeveer naast het Joods Historisch Museum, maar ook dat heeft ze nooit vanbinnen gezien. Colette neemt zich voor om deze maand in elk geval een keer naar de film te gaan en grist de filmladder uit het folderrek naast de ingang. Alex is vast wel te porren voor een Deense thriller of een Britse komedie.

Als Colette de voortuin in loopt, ziet ze door het raam dat Alex inmiddels is opgestaan en tv kijkt. Hij ligt languit op de bank in zijn oude, grijze joggingbroek en zijn favoriete Cold-play-slaapshirt dat hij een paar jaar eerder bij een concert in

Paradiso heeft gekocht. De afstandsbediening en een mok koffie heeft hij binnen handbereik.

Colette zet de tassen op de keukentafel en schopt haar laarsjes uit. Nadat ze haar grijze, wollen sloffen heeft aangetrokken, begint ze de boodschappen in te ruimen. Op haar groet mompelt Alex iets terug. Ze legt een paar flessen wijn in de koelkast en loopt naar de woonkamer. 'Ik heb een fles Talisker voor je meegenomen,' zegt ze, terwijl ze een hand door haar kastanjebruine haar haalt. Alex broemt iets ter goedkeuring, maar heeft slechts oog voor de recentste aflevering van *Opsporing verzocht*, die hij via Uitzending Gemist bekijkt. Met die presentatrice met haar opgekrulde mondhoeken waardoor ze altijd lijkt te lachen, al gaat het om nog zo'n gewelddadige zaak. Alex lijkt het als zijn burgerplicht te beschouwen om elke aflevering te kijken, maar Colette heeft een hekel aan het programma. Ze wordt alleen maar mismoedig van die compositiefoto's van de zoveelste pakketbezorger die een arme bejaarde zijn pincode heeft ontfutseld of van de zoveelste overvaller die vanwege een niet-aanwezige kluis een heel gezin urenlang gegijzeld heeft. Aan de andere kant is *Opsporing verzocht* inmiddels zo versmolten met hun zaterdagrituelen dat het haar een vertrouwd, bijna geborgen gevoel geeft.

Er verschijnt een foto van een Turkse man van middelbare leeftijd in beeld. 'Het coldcaseteam van de Amsterdamse politie doet een ultieme poging om een zaak uit 2002 op te lossen. Het betreft de moord op de indertijd achtenveertigjarige Abdel Sener,' zegt de presentatrice met de typische mond. 'Abdel, vader van vier inmiddels volwassen kinderen, werd bijna tien jaar geleden, op de avond van 3 november 2002, doodgeschoten op de parkeerplaats voor zijn flat aan de Nicolaas Anslijnstraat in Os-

dorp.' Hij is niet de eerste die daar op zo'n manier is omgelegd en zal ook niet de laatste zijn, denkt Colette bij zichzelf.

Nadat ze de zaterdageditie van *Het Parool* op de stapel kranten heeft gelegd, werpt ze een blik op Alex, die ademloos en met een diepe frons op zijn voorhoofd toekijkt, alsof het de allesbeslissende etappe van de Tour de France is. In beeld verschijnt een ernstig kijkende man in politie-uniform die uiteen begint te zetten dat Abdel ogenschijnlijk een keurige huisvader was, maar ondertussen tot zijn nek in de hasjhandel zat. 'In criminele kringen stond hij vanwege zijn forse gestalte bekend onder de bijnaam Dikke Appie.' Colette woelt even door Alex' donkerblonde, halflange krullen en geeft hem een zoen. Dan ruimt ze de rest van de boodschappen op. Alleen een oranje pompoen legt ze op het aanrecht. Met een degelijk Duits mes opent ze de aanval op de harde schil. Ondertussen luistert ze met een half oor naar wat de leider van het coldcaseteam te vertellen heeft.

'Kan het wat rustiger, Colette?' roept Alex. 'Ik versta er niks van.'

'Mijn pompoensoep is toch zeker wel belangrijker dan een Turkse hasjhandelaar die al tien jaar dood is?' zegt Colette in de wetenschap dat Alex het absoluut niet met haar eens zal zijn. Ze giet een flinke scheut olijfolie in de pan, pakt een ui en een bol knoflook uit de koelkast en slaat de deur hard weer dicht.

'Let, toe nou, zo kan ik het niet volgen,' roept Alex.

'Gezellig!' roept Colette verontwaardigd, waarna ze er het zwijgen toe doet en zich weer op de pompoen concentreert. Nadat het onderwerp is afgerond en de presentatoren de kijkers duidelijk hebben gemaakt hoe blij ze zijn met de drie tips die ze inmiddels hebben ontvangen en hun nog een veilige avond heb-

ben gewenst, hoort ze het leer van de bank kraken. Alex komt overeind en zet de tv uit. Enkele tellen later staat hij naast haar.

‘Wat ben jij nou aan het doen?’

‘Ik maak pompoensoep. Voor vanavond. Dat wist je toch? Of ben ik vergeten je dat te vertellen?’

‘Wat ben je vergeten me te vertellen?’

‘Dat Fiona en haar nieuwe vriend vanavond komen eten. Tjeerd heet-ie.’

Colette kijkt hem aan. Ze heeft hem toch verteld dat Fiona vanavond komt eten? Of is ze dat alleen maar van plan geweest? Alex vergeet eigenlijk nooit iets. Hij heeft een feilloos geheugen voor de onbeduidendste zaken. Hij weet altijd precies welke datum het is en de hoeveelste het over bijvoorbeeld vijf weken zal zijn. Dat is een handige eigenschap, want als Colette in Alex' bijzijn een afspraak maakt, weet hij uit zijn hoofd of dat uitkomt en zo niet wanneer het dan wel zou kunnen. Soms ergert het haar dat hij zijn zaken zo goed op een rijtje heeft en altijd hun agenda beheert. Ze spreekt nog maar zelden spontaan met mensen af, zoals ze gewend was. Maar aan de andere kant komt ze met Alex nooit voor onaangename verrassingen te staan, wat haar ook wel wat waard is.

Alex zet een chagrijnig gezicht op. Hij houdt er niet van om voor het blok te worden gezet. ‘Nee, dat heb je me absoluut niet verteld,’ zegt hij nors. ‘Want dan had ik dat wel onthouden.’

‘Och schat, ben ik dat echt vergeten?’

‘Tjeerd, zo heet haar nieuwste toyboy dus.’

Colette zucht. Tot haar verdriet hebben Alex en Fiona het nooit goed met elkaar kunnen vinden. Dat is ook niet zo vreemd, want ze verschillen als dag en nacht. Waar Fiona het hart op de

tong heeft en impulsiever is dan wie ze ook kent, is Alex kalm en introvert, misschien wel op het saaie af. Waar Colette zich optrekt aan de ondernemende Fiona, vindt ze juist rust bij Alex. Ze zou geen van beiden kunnen missen. Colette heeft Fiona al vaak proberen uit te leggen dat Alex haar gelukkig maakt doordat hij zo kalm en beheerst is en haar zekerheid biedt. Dan knikt Fiona braaf, omdat ze Colette niet wil afvallen, maar het is wel duidelijk dat zij er het hare van denkt. Door de jaren heen hebben haar beste vriendin en haar vriend wel een manier gevonden om met elkaar om te gaan, maar klikken zal het nooit. Meestal spreekt Colette dan ook alleen met Fiona af.

‘Jij zit dan misschien niet te popelen, maar voor mij is het belangrijk. Fiona komt hier bijna nooit, dus ik vind dat je dan vanavond wel weer een keer je best kunt doen,’ zegt Colette bitter dan haar bedoeling was.

Alex kijkt toe hoe Colette de inmiddels geschilde pompoen in stukken hakt en in de pan schept. ‘Sorry, lieverd, ik bedoel het niet zo. Fiona is natuurlijk altijd welkom, maar ik had voor vanavond eigenlijk andere plannen,’ zegt Alex. Hij slaat zijn armen om haar heen. ‘Met ons tweetjes.’

Colette kijkt hem aan en ziet voorpret in zijn leigrijze ogen.

‘Wat dan?’ vraagt ze. Ze legt haar handen in zijn nek.

‘Wij gaan samen uit eten omdat ik je iets bijzonders wil vertellen. Ik had het als verrassing bedoeld, maar laat ik het dan maar zeggen: ik heb voor vanavond bij Stoker gereserveerd.’

Colette legt het deksel op de pan en draait zich om. Stoker is het duurste, maar ook veruit het beste restaurant van het stadje. Met zijn tweeën ben je er al snel tweehonderd euro kwijt. Ze zijn er nog maar twee keer geweest. De eerste keer om de aankoop van het huis te vieren en de tweede keer ter gelegenheid

van Alex' veertigste verjaardag. Beide keren was het verrukkelijk geweest. Zelfs Alex' vader, die met recht een culinaire snob genoemd mag worden, was enthousiast geweest. Colette zint al een tijdje op een nieuwe aanleiding er te gaan eten en nu heeft Alex er blijkbaar een gevonden. Wat kan die aanleiding zijn? Ze woelt door zijn dikke krullen en geeft hem een zoen. 'Stoker! Dat is fantastisch. Maar waarom?' zegt ze met een stralende glimlach. 'Zeg op! Waarom?'

Alex glimlacht raadselachtig. 'Ja... Dat merk je vanavond wel. Bel eerst Fiona maar af.'

Colette weet dat het geen zin heeft om aan te dringen. Alex gaat het haar toch niet vertellen. Stiekem meent ze te weten wat de bijzondere aanleiding is. Stille hoop vlamt in haar op. Zou het? Zou het echt?

'Vraag Fiona maar of ze volgend weekend kunnen. Dan hebben we op zaterdag nog niets,' zegt Alex en hij drukt een zoen op haar slaap. 'Zullen we die soep morgen eten? Als jouw pompoensoep een dagje heeft gestaan is hij nog lekkerder.'

Colette maakt zich los uit hun omhelzing. 'Vooruit dan maar,' zegt ze quasi-teleurgesteld. 'Tegen Stoker kan zelfs ik niet op.'

'Ik ga even fietsen,' deelt Alex mee terwijl Colette de pompoenschillen in de afvalbak gooit. 'Het is een prima dag voor een rondje Loosdrechtse Plassen. Eindelijk eens een beetje voorjaar.' Hij stommelt de trap op om zijn fietskleding aan te trekken.

'Pas je wel op voor de Omroep Max-brigade!' roept Colette hem na. In het najaar was Alex van zijn racefiets getuimeld doordat twee oudere vrouwen op elektrische fietsen niet voor hem aan de kant waren gegaan, maar zelfs expres zo weinig mogelijk ruimte hadden gelaten. Toen Alex met een gebroken pols op het wegdek lag, had een van de twee hem ook nog naar het

hoofd geslingerd dat hij niet moest denken dat het fietspad alleen voor racefietsers was bestemd. Nee, voor zestigplussers op elektrische fietsen met wollen zadeldekjes zeker, denkt Colette. Ze kan er nog steeds kwaad om worden.

Als Alex even later op zijn racefiets is vertrokken, ploft ze op de bank neer om Fiona te bellen. Ze neemt niet op, dus Colette spreekt haar voicemail in en gaat verder met haar soep. Net als ze de staafmixer in de pan zet, belt Fiona terug.

‘Hé Fie, hoe gaat het?’

‘Prima. Ik zit bij Eye op het terras met Tjeerd en Esther, een vriendin van Tjeerd. Ze is actrice. Misschien ken je haar wel. Ze speelde ook in die film met Cees Geel. Die ene waarin hij op het eind doodgaat.’

‘Simon.’

‘Simon wie?’

‘Zo heet die film met Cees Geel.’

‘O ja. Maar Let, we zitten hier zo heerlijk in de zon. Kom ook! Kom samen. Dan doen we dat etentje van vanavond een andere keer en gaan we hier in de stad ergens wat eten. Daarna kunnen we misschien nog naar Air.’

Colette heeft geen idee wat Air is. Ongetwijfeld een of andere hippe club. Wat voor Fiona’s vriendjes geldt, geldt ook voor de uitgaansgelegenheden die ze bezoekt: in het begin is ze hoteldebotel, maar na drie maanden is de nieuwigheid er wel af.

‘Fie, daarom belde ik juist. Het spijt me, maar we moeten onze afspraak verzetten. Alex neemt me mee naar Stoker omdat hij me iets bijzonders wil vertellen.’

‘Wat?’ gilt Fiona na een korte stilte in de telefoon. ‘Denk jij wat ik denk?’

Colette wrijft met haar voet over de leuning van de bank. Alex weet dat ze graag wil trouwen. Het kan niet anders of hij gaat haar vanavond vragen. Het is nu gewoon het juiste moment, het juiste punt in hun leven. 'Ik denk dat hij me ten huwelijk gaat vragen,' zegt Colette voorzichtig.

'Ik weet het wel zeker!' joelt Fiona. 'Hem kennende heeft hij het al helemaal uitgestippeld. Je zult zien dat er vanavond een knoeperd van een ring in je dessert verstopt zit!'

'Ik ben blij dat jij hetzelfde denkt als ik,' zegt Colette. 'Het ligt natuurlijk voor de hand, maar ik durf er bijna niet op te hopen, want dan ben ik straks misschien teleurgesteld.'

'Lieverd, wat kan het anders zijn? Jullie zijn al zes jaar samen, hebben een huis in de provincie gekocht en zijn gelukkig samen. Alex wil natuurlijk, hoe zeggen ze dat in het Engels... *put a ring on it*, voordat hij aan kinderen begint. Zo traditioneel is hij wel. En jij wilt dat toch ook?'

Colette kijkt naar de ingelijste zwart-witfoto's die ze heeft gemaakt van de haven van Port-Vendres, het plaatsje waar haar vader vandaan komt. Misschien kunnen ze wel in Frankrijk trouwen. 'Ik kan bijna niet wachten tot vanavond,' zegt Colette in de telefoon.

'Zullen we morgen lunchen bij 't Blauwe Theehuis? Dan kun je me alles vertellen,' stelt Fiona voor.

'Prima plan.'

'En Let?'

'Ja?'

'Niet vergeten je mooiste jurkje aan te trekken.'

'Wat denk je? Tot morgen.'

2

‘Ik moet even pinnen,’ zegt Alex als ze onderweg naar Stoker langs het postkantoor lopen. Een oudere vrouw met een blond pagekapsel drukt aarzelend op de knopjes. Een kalende man en een gejaagde puber met een scooter staan al bij de automaat te wachten. Alex sluit aan in de rij. Colette loopt op haar hoge hakken zo elegant mogelijk over de kinderkopjes naar het bankje ertegenover. Ze gaat zitten en kijkt omhoog naar het oude statige pand waarin het postkantoor is gevestigd, waarna haar blik weer omlaag glijdt naar de mooie man met de donkerblonde krullen die daar in zijn strakgesneden donkergrijze pak staat te wachten. Haar man. Gaat hij haar straks echt ten huwelijk vragen? Hoe langer Colette erover nadent, des te waarschijnlijker het haar voorkomt. Wat kan het anders zijn? Trouwen... Er was een tijd dat ze het huwelijk een zinloos instituut vond, een achterhaald ritueel dat niets toevoegde aan een relatie. ‘Wij zijn vrij en onverveerd,’ riepen Fiona en zij in hun studententijd al-

tijd. Maar nadat Colette een paar keer flink was beduvelde in de liefde, was ze anders tegen relaties gaan aankijken.

Haar eerste vriend bleek allesbehalve monogaam en aan haar tweede serieuze relatie kwam na anderhalf jaar een abrupt einde nadat hij met haar spaargeld was vertrokken. Het had een hele tijd geduurd voordat ze weer een beetje vertrouwen had gekregen in het andere geslacht. Ze had zichzelf gedwongen niet weer te vallen voor het type gladde jongen dat eerder altijd haar doelwit was geweest. Nadat ze Alex had ontmoet, was ze misschien niet zo tot over haar oren verliefd als destijds met Douwe of Jim. Maar hij was wel een aantrekkelijke vent en, nog veel belangrijker, zo betrouwbaar als Brabantia, zoals Colette op een gegeven moment gekscherend tegen Fiona zei. Geen foute kerel, maar een met wie je een toekomst kon opbouwen. Gaandeweg heeft Colettes zucht naar een groots, meeslepend leven dan ook plaatsgemaakt voor het besef dat je eigenlijk veel meer van het leven geniet als je niet meer obsessief op zoek bent naar de ware. Iemand accepteren zoals hij is, met zijn goede kanten en tekortkomingen, geeft het leven uiteindelijk meer kleur en diepte, maakt het ook makkelijker. Als haar vriendinnen nu over sleur in hun relatie beginnen, zegt Colette altijd dat het geheim van haar relatie met Alex is dat ze genoeg gemeenschappelijk hebben voor een stevige basis, maar tegelijkertijd zoveel van elkaar verschillen dat het nooit saai wordt. Ook hun leeftijdsverschil van bijna tien jaar levert de nodige dynamiek op.

Hoe dan ook, haar afkeer van het huwelijk heeft ze allang laten varen. Inmiddels kijkt ze juist uit naar de officiële bekrachtiging van de band met de man met wie ze de rest van haar leven wil doorbrengen. Dagdromend dwaalt haar blik af

naar het zijstraatje naast het monumentale postkantoor, waar twee jongens van een jaar of acht met enorme, knalgele speelgoedpistolen een wedstrijdje ver schieten houden. Tot hun grote hilariteit verdwijnt een van de pijltjes door het openstaande raam van een pittoresk, bijna voorover vallend huisje.

Colette voelt een hand op haar schouder. 'Waar denk je aan?' vraagt Alex met een brede grijns.

'Aan hele mooie dingen,' zegt Colette. Ze drukt een kus op zijn hand, staat op en legt haar hoofd op Alex' schouder. Hij slaat zijn arm losjes om haar heen en samen lopen ze verder naar het restaurant.

'Weet je het al?' vraagt Alex. Hij neemt haar op van achter zijn menukaart.

'Nee, het lijkt me allemaal heerlijk. Maar als je het vraagt omdat je een wijn wilt uitkiezen, kies dan maar, hoor. Ik neem straks bij het kaasplankje in elk geval een lekker portje.'

'Volgens mij heb jij in een vorig leven port gestookt in Portugal,' zegt Alex lachend. Die grap maakt hij elke keer als haar liefde voor port ter sprake komt.

Ondanks de drukte in het restaurant hebben ze een tafeltje bij het raam gekregen, vanwaar ze uitkijken op de schilderachtige gracht en de grachtenpandjes aan de overkant. Colette neemt een slokje van haar witte wijn en kijkt naar buiten. Het gemeentebestuur heeft vorig jaar een ambitieus plan opgesteld om meer toeristen te trekken en daar plaatselijke kunstenaars bij betrokken. Een week geleden zijn een tiental kunstwerken en beelden in de grachten geplaatst als onderdeel van een nieuwe stadswandeling die zowel bootjesvolk moet trekken als buitenlandse toeristen die eens verder willen kijken dan Amsterdam.

Daardoor drijft er nu in de gracht voor het restaurant een grote zeemeermin van gekleurd plexiglas. Colette kijkt haar recht in het verwrongen gelaat. Haar sierlijke, geschubde onderlijf in talloze tinten blauw en groen staat in schrill contrast met haar geluidloos krijsende mond en haar ogen vol doodsangst. DE DRENKELING staat er in grote letters op het informatiebordje aan het water. Colette kan zich niet voorstellen dat veel mensen onder de indruk zullen zijn van dit lelijke geval. Hooguit de wethouder die van het project haar stokpaardje heeft gemaakt. Als er volgend jaar verkiezingen waren geweest, had ze dit wel uit haar hoofd gelaten.

Ze kijkt op en ziet hoe de tot in de puntjes verzorgde gastvrouw van Stoker op hen afkomt. Een van de prettige dingen aan dit restaurant is de manier waarop het personeel met je omgaat. Ze zijn er oprecht op uit om jou een fijne, ontspannen avond te bezorgen zonder dat nadrukkelijk te laten merken. En telkens word je op je wenken bediend. Als je iemand in een restaurant ten huwelijk wilt vragen, is dit de perfecte plek.

‘Zijn jullie er al uit?’ vraagt de vrouw met een professionele glimlach. Colette richt haar aandacht weer op de menukaart. Keuzes maken zal nooit haar sterke punt worden.

‘Voor mij vooraf de Noordzeekrab met groene asperges en als hoofdgerecht het melklam uit het Geuldal,’ zegt Alex op een toon alsof hij vaste bezoeker is van restaurants als Stoker. Colette werpt nog een snelle blik op de menukaart, licht geïrriteerd omdat hij haar niet eerst even heeft gevraagd of zij er al uit was.

Met een goedkeurend knikje noteert de vrouw zijn bestelling. Hoewel Colette door haar werk vaak in chique restaurants eet, is ze in dit soort gelegenheden nog altijd bang dat ze iets verkeerd doet, te beginnen met de keuze van het menu. Stel nu

dat het door haar gekozen voorgerecht en hoofdgerecht een rare combinatie vormen die in de keuken alleen maar op de lachspieren werkt? Alsof de kok zich ook maar een moment druk maakt over wat zij precies bestelt.

‘Tja, doet u mij vooraf maar de gebakken coquilles met de mousseline van bospeentjes en inktvis. En dan, even kijken, de runderbavette,’ zegt Colette. ‘Het lijkt me allemaal even lekker.’

Terwijl de hoogblonde vrouw haar bestelling noteert, slaat Alex de wijnkaart open. ‘*Et à boire...* Of zullen we het wijnarrangement nemen?’

‘Wat jij wilt. Het is jouw avond!’ zegt Colette. Ze kijkt hem met een schuin hoofd aan. Kennelijk wil hij nog even wachten met de champagne. Ze vraagt zich af of hij het bij de reservering misschien al op een akkoordje heeft gegooid met de gastvrouw. Als dat zo is, speelt ze het spel goed mee.

‘Twee keer het wijnnarrangement?’ vraagt de gastvrouw. Geroutineerd neemt ze de menukaarten weer in ontvangst. ‘Wilt u misschien ook water?’

‘Ja, plat graag,’ zegt Colette.

De vrouw loopt weg en keert even later terug met een langwerpig schaalpje met stevig donkerbruin brood, roomboter en olijven en een karaf water.

Colette kijkt toe hoe Alex een stuk brood met een dikke laag boter besmeert. ‘Geweldig om hier weer eens te zijn, vind je niet?’ begint hij. ‘We moeten het eigenlijk vaker doen.’

‘Ja, de laatste keer is alweer veel te lang geleden. Was dat niet vanwege jouw veertigste verjaardag? Met je vader en moeder? Of zijn we toen ergens in Amsterdam gaan eten?’ zegt Colette in een eerste poging Alex meer te laten zeggen over de reden voor dit etentje.